

Микола Коваль

Я УКРАЇНА!



Я - СЕРЦЕ

ЄВРОПИ!



Микола Коваль

***Дарую Вам слово!
Як перемоги золотий патрон!***

***Я Україна!
Я – серце Європи!***

Збірка поезій

Хмельницький
2022 р.

УДК 821.161.2 (477.43)

К 56

Коваль Микола Іванович

Я Україна! Я – серце Європи! : [збірка поезій] /
М. Коваль. – Хмельницький, 2022. – 76 с.: фото.

Збірка поезій вразить читача тематично гострою та проникливою поезією. Кожен вірш багатий на глибоку емоційну палітру. Загалом книжечка – це віршована хронологія широкомасштабної війни, протяжністю у пів року.

Редактор: Васишина О. Б.

Укладач: Білик І. І.

Комп'ютерний набір: Войтюк А. О.

Центральна публічна бібліотека

вул. Подільська, 78

м. Хмельницький

29000

Е-mail: kmcbs.c@gmail.com

Сайт: <http://www.cbs.km.ua>

Я – серце Європи!

Я – Україна!
Я – центр
Європи!
Який твій,
Європо,
Без мене
Засів?
Чому це
Убивця –
Народ в крові
Топить?
Чому він
У центрі
Європи засів?
На танках.
На «градах».
На згубних
Ракетах...
Чому Україні
На голову вліз?
А ти споглядаєш
На все
З етикетом...
Коли Україну
Довели до сліз.
Ти бачиш,

Як зайда
Весь край наш
Розрушив?
Ти чуєш,
Як рвуться
Снаряди опліч?..
Той ворог –
І твою
Свободу
Розрушить!
Життя перетворить
На темну ніч...
Чому ти,
Європо,
Байдужа
До мене,
Коли ворог
Цілиться
В серце
Моє?
Я – центр
Європи!
Живе,
Сокровенне,
Послухай,
Європо!

Я – серце
Твоє!
Ми зв'язані
Богом
Від роду
Віками.
Про мир
На планеті
Шумлять
Явори.
Прикрий
Моє небо
Своїми руками!
Молитвою
Мир на землі
Відтвори!
Так хочеться
Миру!
А миру –
Немає.
Весь світ –
Споглядає.
Європа –
Мовчить.
Лютує
Вкраїною
Путін,
Як Каїн.

Аж з серця
Європи
Кровиця
Дзюрчить!



«Україна – серце Європи!»

Малюнок

Соломійки Степанюк



Україно, воскресни!

*Україно, ти знов на
хресті!*

Отець Григорій Коваль

Не кожний
У Бога –
В честі.
Важкий
Тобі груз
Дано нести!
Вкраїно,
Ти знов
На хресті!
Господнім.
Воскресни!
Воскресни!
У світ
Українські
Пісні,
Крізь муки
Століть
Змогла нести.
У душах
Народу.
В мені...
Воскресни.
Воскресни.
Воскресни!

Долала ти –
Рать ворогів,
Погибель які
Тобі несли...
На попелі
Храмів благім –
Зведись
До зірок!
І... воскресни!
Допоки ще
В'ють жайвори
Над полем
Життя перевесла –
Ісусову міць
Повтори...
Із мертвих
Повстань!
І – воскресни!
Лінчують
Тебе вороги...
Хоч болі
Зачасом
Не знести.
Мій краю
Святий, дорогий!
Зійди із Хреста
І воскресни!

Я – Маріуполь

Усі, хто хоче
Миру, щастя,
Волі –
Стіною проти
Московітів
Встань!
Я – Маріуполь!
Я – терпіти болі –
Навчався у
Всевишнього
Христа!
Хоч ворог
Мріє з мапи
Мене стерти –
У місті –
Що не житель –
То герой.
Такі вже
До життя
Ми всі уперті!
Що чітко видно
Перемоги строй.
Тож, різники
Московські,
Начувайтесь!
Ми вам
Болючих втрат –

Не простимо.
Коли ведете
Бій – то...
Оглядайтесь –
На ваші підлі душі –
Ми ждемо!
Із-під землі –
Ворожу ниць
Дістанем.
В повітрі
І глибинах водяних...
Впоперек горла –
Кров людська
Вам стане!
Як самий тяжчий
На планеті гріх!
Усі, хто хоче
Миру, щастя,
Волі –
Стіною проти
Живорізів
Встань!
Я – Маріуполь!
Я – терпіти болі –
Навчився у
Всевишнього Христа!

Гордіться, українські мами!

*Від серця
Андрію Юрійовичу
Одаренку –
героїчному захиснику
рідної України,
справжньому українцю,
дорогому сусіду*

А ворог
Щастя звів
На нуль...
Від всіх
Чеснот
Відгородив...
Пізнав
Жар куль
І смак біди...
Бог спав...
Коли він
В бій ходив...
Кому і чим
Не угодив?
Але війна
На те й війна...
Щоб жили
Рвалися

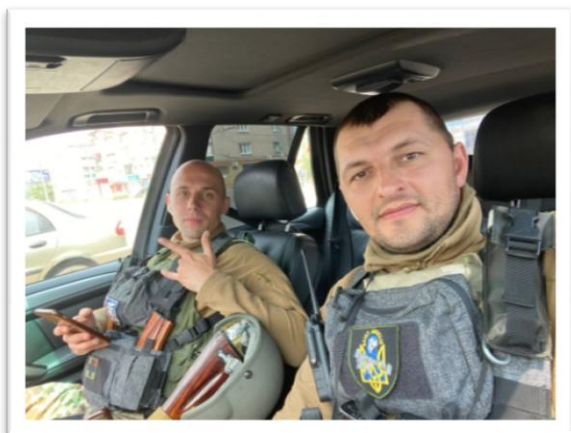
В синах.
Щоб кулі
Мітили
В серця
Й вінчали
Славою бійця.
Щоб досягати
Висоти –
Свій хліб їмо
Здавен святий.
Осмилюємо –
Що їмо...
Грудьми –
За рідне
Стоїмо!
Не лейте,
Мамо,
Даром сліз!..
Ваш син –
До істини
Доріс.
Пусте,
Що втрачена
Нога...
Бійцю –
Вітчизна
Дорога!
Любов його –

Несамовита.
В ім'я
Вкраїни –
Треба жити!
І тричі
Ворог
Буде битий!
За сльози
І за кров
Пролиті!
За звірства
Кляті
Праординські –
... За наше
Горе
Українське.
Так, що
Ніколи
Не посміє
Забуть
Одаренка
Андрія!
Того, що й
В скруті
Жити вміє...
Що де іде –
Там
Добро сіє!

Наш час –
Попереду
Іти!
Щоб Україну
Захищати.
Щоб були
Донька, син
І мати!
Щоб упродовж
Усіх століть
Любились люди
На землі.
Ти рятував
Чуже життя!
І не помітив
Свого болю...
Назад –
Не було вороття...
Господь
В той бій
Ішов з тобою...
Живем...
Страждаємо
З любов'ю...
З осколками
Чужого болю.
У збайдужілих
На виду.

Сповідуєм
Високий дух!
Не застраховані
Від смерті –
Планеті
Не даємо
Вмерти!
Ми горді
Таїнством
Одним...
Що є у нас
Такі сини!
Гордіться,
Українські
Мами,
Повік
Героями-
Синами!
Не відкуплявся
Від біди,
Молився Богу
Перед боєм.
За мужність
Бог нагородив
Бійця
Завидною
Судьбою.

Він ворога
Як звіра
Знав.
Ніколи би
В полон
Не здався.
Від «градів»
Зранений упав...
На щастя,
Вірних
Друзів мав.
На радість
Всім –
Живим
Остався!



*На фото: зліва – Андрій Одаренко,
справа – друг Ігор*

Сирена виє...

Сирена виє!
Як скажений
Вовк.
На всю пащеку –
Хижо завиває.
Вже й радісних
В душі –
Нема думок.
І на майбутнє –
Вже надій
Немає.
Куди не глянеш –
Скрізь – нема
Пуття...
І нести –
Що не візьмеш –
Затяжке.

А Бог пророчить:
- Ти люби
Життя!
Таке, як є...
Солодке
І гірке.
Сирена виє!
Як скажений
Вовк...
Та за хвилину –
Вити перестане...
Іще посієм!
І – пожнемо
В строк...
Ще все одно...
На світі
Мир настане!

Я – Київ!	Іде	Бо з неба
Я – Київ!	На батька!	Тисячі
Батько міст	І, озвірівши,	Громів
Вся Русі.	Нищить всіх...	Обрушу,
По древності	Зашмарканий	Зраднику,
Я – другий	«Скоробагатько».	На тебе.
Рим!	Я – свят.	В віках –
Так звать	Я – славен	Я вистоять
Мене у світі	У віках.	Зумів.
Всім.	Я – вічний	І жить –
Я – свят.	Хрест	В віках –
Я – незборим!	Свого народу!	То воля
Москву	Дніпро –	Неба!
Колись –	Свята моя	Я – Київ!
Я породив!	Ріка.	Батько
Зростив,	Тече тут	Древніх
Поставивши	Символом	Храмів.
На ноги...	Свободи!	Я – батько
Коли би знав –	Вказав іще	Багатьом
То би убив...	Святий Андрій	Синам...
І – кари б	На віки-вічні	Стою,
Не зазнав	Моє місце!	Як янгол,
Від Бога...	Безвинну кров	Над містами,
Бо нині	Тут пить	Як непохитний
Зайда	Не смій.	Миру храм!
Коїть гріх.	Проклятий	
З ракетами	Сину,	
	Іди звідси!	

**З ракети... знищили
дитину!**

З ракети
Знищили
Дитину!!!
Ганебна
Путінська
Страда...
Упала навзніч...
Просто жах!
Зовсім
Беззахисне...
Безвинне...
Хто на те
Вбивство
Право дав?
Лежить,
Як янгол,
На дорозі...

Аж небо
Хмуриться
Згори...
Аж руки
Тягнуть
При дорозі
До Бога
Сиві явори.
Я проклинаю
Клятві війни,
Де смерть
Малу дитину
Жде!
Невже
Убивця
Спить спокійно?..
Там, де
До нього
Кара йде?

Я – Одеса!

Я – Одеса!
Я – Богиня
З піни.
Виросла для
Вічного життя.
І моє життя
В мені
Священне.
Для труда,
Любові,
Для звитяг.
Посягав хто
На мої
Простори.
Волею народу
Хто грішив –
Поглинали
Нечестивців
Море...
Вічний Дюк
Над ними
Суд вершив!
І тому –
Довіку –
Я – Одеса!

Мирне місто –
Звідки
Не причаль...
Я добро –
Стрічаю
З інтересом...
І нема тут
Місця
Палачам!
Маю свої
Кровні
Етикети.
На сторожі
Миру
Стоїмо!
На ракети –
Вдаримо
З ракети!
На любов –
В стократ
Відповімо!

Я – Хмельницький

Я – Хмельницький!
Пам'ятай, москалю!
Я – з прароду –
На своїй землі.
Вб'єш мене –
Я – з попелу
Повстану!
Знов грудьми
Піду –
На москалів!
За дитячі й
Материнські
Стони.
За безвинний
Український
Страх.
Перевтілюсь
У священні
Дзвони
На всевишніх
Праведних

Церквах.
Раною з'явлюсь
На твоїм тілі,
Від якої
Ліків не знайдеш.
Проросту
Прокляттям
В рухи цілі!..
Доки з
України
Не підеш!
Я – Хмельницький!
Пам'ятай, москалю!
Я – з прароду
На своїй землі.
Вб'єш мене –
Я – з попелу
Повстану.
Знов грудьми
Піду –
На москалів!

**А над Хмельницьким –
голуби літають**

Події нині –
Не рівня
Мистецьким.
А воля – у
Важких боях
Кується.
Та голуби
Літають над
Хмельницьким...
Запоки що
Нам мир
І спокій сниться.
А голуби від
Війн облудних
Вільні.
Вони будують
Під дахами
Гнізда...
А люди, що
Здається –
Духом сильні –
Воюють...
Потім каються
Запізно.

Події нині –
Не рівня
Мистецьким...
Вже тисячі
Поранених
І вбитих!!!
А голуби
Літають над
Хмельницьким.
І вчать людей,
Як в світі
Треба жити.
Як хлопчаки,
Бува,
За крихти
Б'ються...
А часом...
Добру вість
Приносять
В снах...
Та більше,
Згуртувавшись,
В небі в'ються...
Мабуть...
Не знають,
Що таке
Війна!

Давай після війни...

Давай
Після війни...
Зустрінем
Весну.
Підемо у літо
З подихом
Весни...
Давай
В усьому
Будем
Жити чесно.
Щоби не стати
Згарищем
Одним.
Давай
Після війни
Підемо
В люди...
Для всіх –
Ти станеш
Сонечком

Ясним...
Душею
Промінці
Ловити буду...
І проліски
Збирати
Щовесни.
Давай
Після війни...
Впадем
В обійми!
І міцно
Поцілуємось
В уста...
А потім...
Все добро
І мудрість
Сіймо!
Щоб...
Увесь світ –
Квітучим
Раєм став.

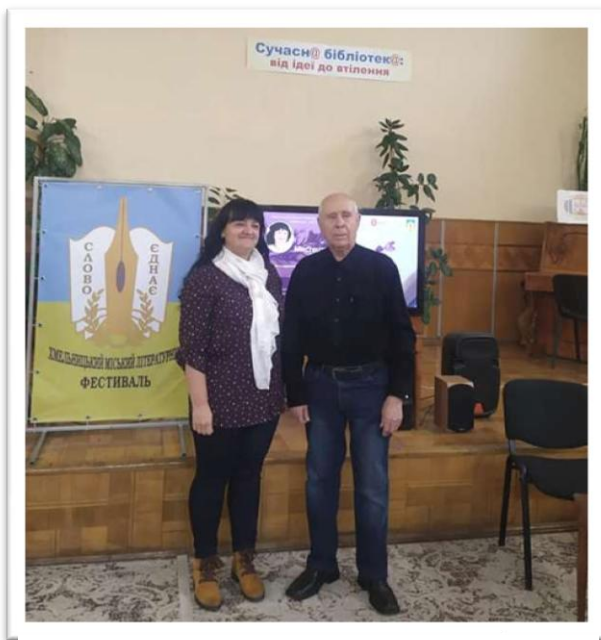
***Тільки ти
на подвиг здатна!***

*Від серця
Наталії Степанюк —
милій, чарівній, коханій
Україночці*

Волонтерочко!

Солдату
Ти змайструй
Бронежилет...
Щоб і танкова
Гармата
Не лишила
Права жить.
Вправно
З тилу...
І спереду...
Де боєць
У бій іде...
Сотні куль —
Нехай відведе.
Сто смертей —
Хай відведе.

Тільки ти —
На подвиг
Здатна:
За коханим —
В бій іти!
Тільки ти —
Життя солдату
Можеш
Вірністю
Спаси!



***На фото: художниця Наталія Степанюк
з поетом Миколою Ковалем
у центральній публічній бібліотеці
м. Хмельницького***

Народна оборона

*Від серця
Артему, Олексію і
Олександрю.
Дорогим мені
народним
оборонцям,
славним козакам,
українцям.*

Пішли в
Народну
оборону
Артем і два
Його дружка –
Два
Олександра...
Три патрона
Готові вилетіть
з АК.
Прицільним
І смертельним
Залпом.
У тих, що нас
Вбивать
прийдуть...
А хто вціліє...
Тих етапом...

Хлебать
баланду
Поведуть.
Що не кажіть...
А хлопці –
Браві!
І на
виносливість –
Міцні!
– Народ
На щастя
Має право! –
Казали
впевнено
Мені,
І Батьківщину
Право мати –
Належить,
Звісно,
Тільки нам.
І Україні
Серце рвати
Ми не
дозволим
Ворогам.
З ракет –
Нам нелюд
Цілить

В груди...
Із «градів» –
В проліски
Гатить...
Народна
Оборона
Всюди!
І друзі –
Тут!
Щоб від Іуди
Людську
Свободу
Захистить!

**Не линяють
козацькі
знамена!**

*Від серця
Олексію
Бронеславовичу,
Артему,
Олександру
Олексійовичу і
Олександру.
Дорогим
моєму серцю
народним
оборонцям,
відважним
козакам, українцям.*

Де сини –
Там батьки.
Де батьки –
Там сини...
Не міліють
І з порохом
Схрони...
Білий світ
Став хитким

Від війни –
До війни...
Святу землю
Від згину
Бороним.
Де батьки –
Там сини...
Де сини –
Там батьки.
День і ніч
Стоїмо
На сторожі.
Від війни –
До війни...
Із натхненням
Палким –
Гордо нищим
Редути ворожі.
Не падкі
На чуже.
Бережемо
Своє –
До останньої
Крапельки

Крові.
Рідний край
Бережем.
Гідну відсіч
Даєм...
За Україну –
І вмерти
Готові!
Де сини –
Там батьки.
Де батьки –
Там сини...
Відчуття
Перемоги –
Священне!
Від війни –
До війни...
Від весни –
До весни...
Не линяють
Козацькі
Знамена!

**Лист до мами
за обрій...**

*Ганні Сидорівні
Крамар –
моїй матері війни
і всім матерям
всіх воєн присвячую*

Знов на Україні
Засурмлене
Небо.
Знов повсюдно
Ширяють
Ворожі вогні.
Ніби більше
На світі
Нам жити
Не треба...
Мамо, я вже
На третій
Війні!
Мамо, ма!..
Все почалося
Рано...
Ще малеча
Дивилося
Райдужні сни...
Як смертельні

Вогні
Сколихнули
Тумани...
Ранком тим
Опинивсь я –
На третій
Війні!
Знову довго
Ми будем
Загоювать
Рани...
Вже не
В серце –
А в душу
Прицілює
Гад...
Та ми
Знищим
Назавжди
Потворство
Погане.
Наш девіз –
Щоб ні кроку
Назад!
Гинуть діти
Маленькі,
Як зілля
Зелене.

Гинуть хлопці
В окопах,
Як клени
Міцні...
Ніби пекло
Шалене
Навкруг,
Коло мене...
Мамо, я вже...
На третій
Війні!
Безпощадна
Ворожа
Навала...
Безрозбірний,
Страшний
Людський гріх...
Ти згадай,
Як в голівку
Мене цілувала?..
Мамо!.. Ти –
Була краща
За всіх!
Ти і нині
Для мене –
Найкраща...

Не вернуть
Повноводдя
Тих днів...
Мамо!
Нас вороги
Не здолають
Нізащо!
Мамо!
Я вже...
На третій
Війні!..
Мовчки –
В згадку
Занурюсь
На мить
Перед боєм...
Не журися.
Ще сили
Стачає в мені...
Українським
Вогнем
Я навек
Ворогів

Заспокою!
Мужньо,
Мамо!
На третій
Війні.
Мамо, ма!..
Чому Ви
Нічого
Не взяли
З собою?
Хоч були
На столі
Хліб із сіллю
І – квас...
Мамо, ма!..
Не печальтесь
Моєю
Судьбою...
Розкажіть
Мені краще...
А як там –
У Вас?..

***Борись, не очікуй,
Європо!***

Коли Україну
Росія бомбить...
І гинуть
Солдати
В окопах...
В журбі
І тривозі
Планета дрижить!
А ти, як ся маєш,
Європо? –
Коли ворог
Цілить з ракети
В дитя...
І мужній народ –
В крові топить...
Не думай, що
Твоє в безпеці
Життя.
Борись!
Не вичікуй,
Європо!
Коли
На Україну
Ракети летять...

Зовсім
По сусідству
Від тебе...
Росія й тебе
Може ними
Дістать!
Бо людству
Бог дав –
Спільне
Небо!
Байдужістю
Мовчки –
Не спиниш
Війни...
А потом
І кров'ю
В окопах!
В ім'я
Благоденства –
Стань фронтом
Одним!
Опліч України,
Європо!

Розп'яли Бучу на хресті

Завіщо
М'ясники оці
Розп'яли
Бучу на хресті?
Чому дозволила
Планета
Відкрити в домі
Нове гетто?..
У Бучі – горе
Неминуче.
Навзрид від болю
Плаче Буча...
Бо де людська
Нога не ступить...
Там скрізь –
Безвинні трупи, трупи...
Згвалтовані.
В затилоч
Вбиті...
А очі –
До життя
Відкриті...
Плането!
Як змиритись з цим?
Це біль, це жах,

Ганьба, це стид...
У ХХІ-ім –
Геноцид!
Завіщо
М'ясники оці
Розп'яли
Бучу на хресті?..
Брехлива зроду
На слова –
Лишилась розуму
Москва!

До ката Путіна

І
Не показуй
Свої міці.
Дурна сила –
Згубна!
Я б тебе –
На Лобнім
Місці
Казнив
Привселюдно.
Щосекунди.
Щохвилини.
Щоночі.
Щоднини...
Щоб твій
Біль –
До Бога
Линув.
За довчасну
Смерть
Безвинну
Малої дитини.
А їх було
Кілька сотень,
Радісних,
Щасливих...

За що ти
На них, босото,
Послав
«Градів»
Зливи?
Нащо знівечив
Ти сушу?
І води –
Споганив?
За що землю,
Сину сучий,
В саме
Серце ранив?
Бородянка
В чому
Винна?
Що ти
Її знищив?
Дасть Бог,
Кате,
Сам ти
Згинеш.
Станеш попелищем!
Людські сльози –
Стануть морем
Холодним,
Жорстоким...
Сам – собі

Ти станеш
Горем.
Як море,
Глибоким.
Морду, кате,
Кров'ю вмиєш,
Що від болю
Тепла...
Але душу –
Не зігрієш...
На шляху –
До пекла.

II

Задумав
Знищить
Україну?..
М'ясник, ти –
З глузду
З'їхав.
Своїх солдат
Женеш

До згину.
Орлам –
Стерв'ятникам –
На втіху...
Й на тебе
Вже вони
Чатують
Двуглаві,
Як ти сам –
Лихі.
Прогнилу
Душу твою
Чують
І спрїлі
Рештки
Трибухів...
Бо, як булат,
Тверда рука
В Українця,
Козака!

Я – Херсон!

Я – Херсон!
Місто моря
І суші!
Корабелів,
Вода і земля.
Я живу своїм
Хлібом
насущним.
Я не дам, щоби
Ворог дебелий
По мені гуляв!
Я – Херсон!
Синьо-жовтий
Мій стяг
Над портами.
Як правічна
Добряча і
Мирна душа.
Увесь світ
Споконвіку
Спілкується
З нами.
Зусібіч

Кораблями
Мене
прикраша.
Я спілкуюсь
З людьми
До обличчя –
Обличчя.
Я молитву
Пророчу
Устами –
В уста.
Я бажаю
Усім,
Хто живий,
Довговіччя.
Тим, кого
Ворог вбив –
Щоб із
Мертвих
Повстав!
Бо не гідний
Людьми
Керувати
Диктатор.
Бо від страху

Мовчать
Жайвори
У полях.
Бо такі
Величезні
Ми маємо
Втрати...
Що у болях
Тяжких
Задихнеться
Земля.
Я – Херсон!
Місто моря
І суші!
Корабелів,
Вода і земля.
Я живу своїм
Хлібом
Насущним.
Я не дам, щоби
Ворог дебелий
По мені гуляв!

Я – Миколаїв!

Я – Миколаїв –
Місто героїв!
З гордістю
Ношу святого
Ім'я.
Свою свободу –
В битвах
Відстою!
Буть Українцем –
Доля моя.
Я – Миколаїв –
Місто любові!
Творчості
Місто.
Місто труда.
Пісням у моїх
Грудях – тісно.
Мир сповідає
Душа молода.
Та невгамовно
Ворог лютує.
Нищить усеньке
Живе й неживе.
Свою погибель
Зайда – вже чує.
Землю

Українську
Зубищами рве.
Мабуть, утямив,
Що святість
Я маю!
Від того
Святого,
Що творить
Дива.
Я – Миколаїв!
Я – Миколаїв.
На волю
І славу
Я – маю права.
Я – Миколаїв –
Місто героїв!
З гордістю
Ношу святого ім'я.
Свою Вітчизну –
В битвах
Відстою!
Буть Українцем –
Доля моя.

**Я люблю! Я вірю! Я
знаю!**

Я люблю!
Я вірю!
Я знаю!
Святого –
Ніколи –
Не руш!
Війна –
Всі ямки
Порівняє.
І випрямить
Скривленість душ.
Я люблю!
Я вірю!
Я знаю!
Вже скоро
Скінчиться
Війна...
Ще стане
Земля наша
Раєм!
Повсюдно.
На всі времена.

Я знаю!
я вірю!
Я люблю!
Усім своїм
Людським
Єством.
Я впевненість
Людяну
Маю –
У миру
Святе
Торжество.
Проляже
В майбутнє
Дорога...
Добром
В усібіч
Зацвіте.
Засяє
В серцях
Перемога –
Для всіх!
Як прозоріння
Святе.

Я – Чернігів

Я – Чернігів!
Я –
Тисячолітній...
Всяке було
На моїм віку.
Приморозки
Травневі
Досвітні...
Наморочили
Долю гірку.
Хоч гірка,
Але рідна.
Дорідна.
Вся у храмах,
Молитвах
святих.
Не століть,
А всевічності
Гідна.
На хрестах
Куполів
золотих,
Що
Стодзвонами
Всесвіт
здригає.
Що свободу

В борні
Відстояв.
Що і нині –
Убивцю
Змагає,
Проливаючи
Кров у боях.
Я такого
Зазнав
В ХХІ-му віці...
Що не снилося
Навіть у сні.
З нас кровиця
Текла,
Наче паводь
У річці.
Аж ненависть
Пала,
Як багаття
В мені!
В мене –
Зайда стріляв
Прямо в груди
Із танків.
Ато зблизька –
В затилок...
Як було
Колись...

Та у нашій
Кровлі –
Захлинались
Атаки.
Нас боліла
Душа
Але... ми
Не здались.
Я – Чернігів
Святий!
У поразки
Не вірю.
Я – Чернігів –
Прабатько
Святих
перемог.
Я готовий
Здолати
Найзлішого
Звіра!
Тому що
З нами
Правда і віра,
І Бог!

Я – Львів!

Я – Львів!
Хоч назву
Звіра маю.
Хоч застрашне
Ім'я моє...
Та,
Надлюдською
Совість маю.
Борюсь,
Страждаю
За своє.
Гостей –
Із кавою
Стрічаю.
Притулок
Біженцям
Даю...
Добра я
Стільки
В грудях
Маю!
Що всі його,
Як каву,
П'ють.
Живе в мені
Моя надія.
І у майбутне

Віра є.
Я б – мир
У всесвіті
Посіяв!
І... вічне
Право –
На своє.
Бо я –
Хозяїн
В свої хаті.
Я – цар
У Краї
Дорогім!
Я б на
Всесвітньому
Багатті
Спалив
Усеньких
Ворогів!..
Я – Львів!
Козак
Багатоликий.
Я древній,
Наче дуб
Старий.
Добра я
Славою
Великий.

Життя
Любов'ю –
Молодий.
За що
Візьмусь –
Я – вправний
Газда.
Усе – львів'янам
До снаги...
Були б у нас
Усі гаразди...
Якби...
Не кляті
Вороги...
Живі – здорові,
Бо всім відомий
Наш маршрут.
Усі стежки –
Ведуть
До Львова!
Дороги всі –
Сюди ведуть.

*З любов'ю,
повагою і шаною
Микола Коваль і
правнук Нікіта
Дияк 2017 р.н.*

**Я –
Запоріжжя!**

Я – Запоріжжя!
Плоть і дух
Козачий.
Погорде ім'я –
Наче хрест
Несу.
Усім даю
Непощадиму
Здачу –
Хто зазіхає
На мою
Красу.
В мені
Бурлить
Гаряча кров
Козача.
В мені вскипає
Ненависть
Свята.
Я – у Європі

Щастя своє бачу.
А не в
Брехливих
Підленьких
«Братах»...
Я проганяв
Не раз –
Усяких ханів,
Настирних
І нахабних,
Просто
Жах!
Я бити
Ворогів –
Не перестану –
Доки
Не розіб'ю
Їх в
Пух і прах.
Я – Запоріжжя!
Славний

Козачисько.
Я – ворогів –
У дім свій –
Не пущу!
Ворожі пики –
З пліч
Злітають
Низько...
Коли...
За сльози
Матерів
Плачу.
Я – Запоріжжя!
Вогнище
Козаче.
Я – не жартую,
Як іду у бій.
Я Україну –
В сядві миру
Бачу!
У вишитій
Сорочці
Но собі...

Я – Кривий Ріг!

Я – Кривий Ріг!
Життя земного –
Це я –
Історію творю!
Міцним залізним
Правдорогом –
Я зайді –
Брюхо розпорю.
Бо мусить
Вбивця пам'ятати,
Хто першим
Гине від меча!
Що шлях – від
Панської палати –
Прямісько
В пекло –
Палачам.
Не знайдеш
Простору
Для втечі
Ні наяву
Ні – уві сні...
«Горять
Мартенівській
Печі»...
Там – ти

Згориш
У їх вогні,
Триклятий
Нелюде
Пихатий!
Там – на
Самісінькому
Дні.
За біль
Людський...
За крові
Ріки...
Безвинні
Трупи
Край доріг...
Ти – будеш
Проклятий
Навіки...
Бо стільки
Зла накоїть
Зміг...
Що не вміщається
В розсудок.
Не підлягає
Поняттям...
Нехай
Всевишній
Тебе судить!

Бо ти –
Не вартий
Каяття.
Я – Кривий Ріг!
Життя земного –
Це я –
Історію творю!
В Європу
Стелиться дорога...
І я за це
Іду на прою.
Мене назвали
Кривим Рогом.
Я – Українець!
Я – Святий.
Мій Хрест –
Судивсь мені –
Від Бога!
Щоб на голгофу
Донести.
Моя голгофа –
Рідний край!
То... проти

Кого
Ти воюєш?..
Схизмате,
Лапті забирай,
В расею, падло,
Утікай!..
А то... ще дуже
Пожалкуєш...
Я – Кривий Ріг!
Гарячий сплав
Металу,
До білого
Розплавлений
В вогні...
Щоби козацька
Слава –
Не згасала –
Завжди сиджу –
При зброї –
На коні!

Я – Дніпро!

Я – Дніпро!
Я – широкий,
Могучий...
Я – величний,
Кипучий.
Я – тече повз
Шевченківські
Кручі.
Крізь широкі
Поля
І крислаті
Бори...
Відчуваю
Ненависть
Жагучу
Я до тих,
Хто нам
Стільки біди
Натворив...
Я – в Державі –
Центральна
Аорта!
І тече
В мені
Прісна вода.
Щоби – прісно

Від нині
Достоту.
Україна
Була молода!
Щоб вмивалась
Від болю
І скрути
Чарівна
Українська
Душа...
Щоби знали
Московські
Манкрути...
Що получать
Сповна
Від коша!..
Моїм ім'ям
Назвали люди
Місто...
З моїм ім'ям
Герої в бій
Ідуть...
І б'ють, і б'ють
Навалу
Ненавистну,
Зак
Профашистську
Зграю

Не змагнуть.
І в той же
Час –
Мої – цілющі
Води –
Вирівнюють
Стосунків
Береги...
Нас визнають
У світі –
Всі народи,
Кому і мир,
І спокій
Дорогий...
Я – Дніпро!
Хвиль мечі –
Моя зброя,
Перемоги –
Стрімка течія.
Главний страж,
Твої плоті
Земної,
Україно
Всевишня
Моя!

Я – Крим!

Я – Крим!
Я – Сокіл
Над Ай-Петрі.
Все бачу
Звідси –
Землю, води...
В борні –
Сміливий
І упертий.
За чисте
Небо.
За свободу...
Хто там
Загарбати
Намріяв
Квітучий мій
Дорідний
Край?..
Хто ворожнечу
Тут посіяв,
Зайшовши
В наш
Священний
Рай?..
Попереджаю –
Начувайся!

Я – за наругу –
Відомщу.
Хоч перед
Згином,
Зайдо,
Кайся!..
По твою
Душу –
Вже лечу.
Я – приведу
Тебе до суду,
Затям,
Негіднику,
Затям!
Судом я –
Справедливим
Буду.
Нічого
В справі
Не забуду...
Що ти...
Накоїв
За життя!?.
Ти віддасиш
Все, що
Награбив.
Все, що
По-хижому

Накрав.
Іще наступиш
Сам на граблі...
Дасть жаба
Цицьки
Тобі там...
Я – Крим!
Я – Сокіл
Над Ай-Петрі.
Я – рідну землю
Стережу.
Я – з того
Шкіру ладен
Здерти,
Хто нагло
Рве мою межу.
Хто українську
Кров, як воду,
Захлає пити
День і ніч...
Я йду утвердити
Свободу!
Лечу загарбнику
Навстріч –
На переможну
Славну січ!

Я –

Мелітополь!

Я – Мелітополь!
Таврійська
Земля.
Ворога свого
Чую – здаля.
В мене натура
І доля –
морська!
Сила і хватка,
Як в козака.
Я – над
Азовом –
Міцно стою.
По першому
Зову –
До битви
Встаю.
З мене – металу
Ллється ріка...
Гостра до бою
Сталь –
Не тонка.
Прикро, що
Мовлю все

Про війну...
Бо не чекав я
На сатану...
Той, що
Назвався
«Братом» мені –
Палить малечу
Живеньку
В вогні!?
Матір і батька
Вбиває моїх...
І ...
Не вважає
Сволота
За гріх.
Різні у мене
Були брати...
Тільки –
Оцей – от –
Від темноти.
Різні у мене
Друзі були...
Тільки –
Оцей би
Весь

Всесвіт
Спалив.
Ласий –
На гроші.
Жадний –
До крові ...
А моє
Серце...
Прагне
Любові!..
Я – Мелітополь!
Таврійська
Земля.
Я – переможна
гроза –
москалям!
Я – Мелітополь!
Форпост
України.
Хто нас
В крові топить –
З ганьбою
Загине!

Спекла святу паску

*Від серця Наташі
Степанюк,
милій, чарівній,
коханій україночці-
волонтерочці*

Добрідень,
Красуне!
Кохана,
Добрідень!
Мені –
Світлу радість
Твій образ
Несе.
Спекла
Святу паску
Мені на
Великдень!
В надії, що
Святість
Від кулі
Спасе...
Спекла

Святу паску,
По пошті
Прислала...
І вчасно мене
Свята здоба
Знайшла...
Ти ніжно
У серце –
Усіх цілувала...
Єством
Великоднім –
Весь світ
Обняла!
Ти пасок,
Красуне,
Прислала
Багато.
Дивує
Всіх друзів
Творіння
Твоє.
Яка ж ти
Душею

Висока,
Крилата!
У кожній
Із пасочок...
Личко Твоє!
Добрідень,
Красуне!
Кохана,
Добрідень!
Твоїм
Великоднем –
Я гордий
Сповна!
Спекла
Святу паску
Мені на
Великдень!..
В надії...
Що завтра
Скінчиться
Війна...

Гуляй-поле

Гуляй-поле.
З Гуляй-полем –
У нас –
Доленька
Одна.
Не здамо тебе
Ніколи!
В пам'ять
Батечка Махна.
Не здамо тебе
Ніколи
На розвагу
М'ясникам.
В Гуляй-полі
Квітне воля
І козацька
Славонька.
В Гуляй-полі
Квітне доля,
Як волошки
В пшеницях.
Перемога –
В силі волі,
В серці
Кожного бійця!
Що не воїн –

То мужчина.
У всіх –
Доленька одна.
Гуляй-поле –
Батьківщина
Батька
Нестора Махна!
Гуляй-поля –
Не здолати –
Усім зайдам
На біду...
Україна –
Рідна мати!
Я за тебе –
В бій іду.
Гуляй-поле
Народило
Батька
Нестора
Махна!
Щоб завжди
У мирі жила
Українська
Сторона.
І... щоб знайди
Не ходили
З бойовим
Мечем

До нас.
Гуляй-поле –
Рай для
Згадок!
Гуляй-поле –
Дивина!
Гуляй-поле –
Славний
Спадок
Нам від
Нестора
Махна.

Я – маю право на життя!

Я – маю право
На життя!
Я – маю право
На свободу!
Чому ж
стріляють
Без пуття
Безмозгли
Путінські
Заброди?
Хто хоче
Нас
Життю навчить?
Хто дав їм
Волю
Диктувати?
Чом
навколишній
Світ мовчить?..
Як мій народ
Ведуть
До страти?

Чи світ
Забув,
Що це –
Вже було?..
Чи вже
Минуле
Не болить?..
Чи хочем
Повернуть
Минуле?..
Щоби
Самим себе
Спалить?..
А, чи змінились
В світі
Нрави?
Чи хтось
Нам пам'ять
Відіттяв?..
Я ж...
На Свободу –
Маю право!
Всевишне
Право –

На життя!
Своєї долі
Ковалі.
На свою
Власність –
Маєм право.
Я – Бог на
Батьківській
Землі!
Україна –
То моя
Держава!
Я України
Плоть і міць.
Свята рілля
Українська
Чорна...
Ні перед ким
Не зігнусь
Ниць.
Я Україна
Непоборна!

Іде статечний офіцер

Іде статечний
Офіцер.
Вогонь – у жилах!
А з ним –
Дружина,
Що лицем...
Як весна
Мила!
Немов і їй
Разом з бійцем,
Господь
Дав крила...
На те й
Господь
На небесах,
Що все
Ладнає...
Кому під стать –
Чия краса –
Напам'ять
Знає...
Іде статечний
Захисник!
Дружина –
Поруч.
І... Україна

В серці
В них –
Кохання
Обруч...
Звільни
Край рідний
Від війни,
Згинь,
Супостате!
Дай
Святкувати
Щовесни
Кохання
Свято!



Малюнок Наталії Степанюк

**У Василькові –
васильки**

Так, ніби
З легкої
Руки
Хтось їх
Посіяв вчасно.
У Василькові –
Васильки
Цвітуть
Повсюдно,
Рясно!..
А в Василькові –
Йде війна!
Там... гинуть
Діти!
Аж проступає
Сивина
На тих чарівних
Квітах...
Давно вже
Сил в мені
Нема...
Щоб проганяти
Дітька...
Та... я боюсь

Під грім
Гармати...
Зірвать
Хоч одну
Квітку...
Бо в
Україні –
Йде війна!
Усе живе
Страждає!..
Скрізь...
Материнська
Сивина...
Синівські
Душі крає.

**Тетяна на війні – від
Бога!**

*Від серця
Тетяні Чорновола –
милій, чарівній,
коханій україночці,
мужній захисниці
Вітчизни*

Щодня від
Ранку – до
світанку...
Щораз,
Бо має
Підготовку,
Наш снайпер
Танька –
Нищить
Танки!
І нать – ракетні
Установки.
Рятуйтесь,
Зайди,
Танька йде!
Вона вас...
Й в бункері знайде.
За всі
Прарідні попелища.
За долі

Скривджені ущент...
Вона Одна
Вас сотні
Знищить.
Вона –
Як грім,
На вас гряде!
Щоб у
Майбутнім
Мали
Тяму
Двоглаві
Путінські
«Орли»
Ми – від Івана –
До Тетяни...
За Україну
В бій пішли!
Бо Праведна
У нас
Дорога...
Бо Україні –
Повезло!
Тетяна
На війні –
Від Бога!
Щоб знищить
На планеті зло!

В Сумах – сумно

В Сумах –
Сумно.
Ворог суне.
Кров безвинну
Пролива.
На дорозі –
Личко юне.
Бездиханна
Голова...
Нерухомі
Руки, тіло...
Поруч – від
Снаряда –
Дим...
Навіть небо
Посиніло
Понад тілом
Молодим...
Хтось принесе
Білу простинь
І накриє
Юний прах.
Україна ж –
Зуби стисне –
Зжене злість
На ворогах!

За всі болі...
Сльози...
Страх...
Щоб не
Сунулись
У Суми.
В Україні –
Свої судді –
Праведні і
Вольові...
По сім п'ядей
В голові!
З автоматами
В руках.
Всім натичать
По зубах!..
Не пугачте,
Сови, суму!
Тимчасово
В Сумах
Сумно...

Київ – це фортеця добра!

Київ – це
Передній фронт
Війни.
Знову у важких
Вогнях палає.
Гинуть кращі
Доньки і сини...
Вбивця той, хто
У дітей стріляє.
Висохли
Від болю
Полини.
Смерть з гармат,
Як злюща сука
Лає...
Дав Бог – ми
Діждалися весни!..
А війні – нема
Кінця і краю...
– Вже лелеки
В рідний край

Летять!
На всю весну
Стрекотять
Сороки...
Та чи вдасться
Гнізда всім
Застать?..
Й вивести
Пташат у
Стислі строки?..
Проганяти
Ворога – пора!
Бо весна – в
Свої права
Вступає...
Київ – то
Фортеція
Добра!
Місця
Вбивцям
В Києві –
Немає!

**Україна –
держава Герой!**

В битвах – щільний
Тримаємо строй.
Під вогнем –
Наша воля
Кується.
Україна – Держава
Герой.
Ворогам –
Нізащо
Не здається!
Утверждати –
Всім серцем
Берусь.
Так навчили
Нас батько
І мати.
Дорогу нашу
Київську Русь –
Ні ракетам,
Ні танкам
Не взяти!
Хто до нас
В Україну
Прийде,

Щоб народ
Мій собі
Підкорити –
Тут навіки
Могилу знайде!
Ще й буде
Руським матом
Покритий.
Не прийме
Їх землиця свята.
Не відмолять
У храмах іудів.
Ні могили йому,
Ні хреста –
На землі
Українській
Не буде.
Ми добром –
Віддаєм за добро.
А для зайти –
Прокляття
Й осуди.
Україна –
Держава Герой!..
Бо – герої
Усі її люди.

Війна в Одесі!

Я мчав
В Одесу –
Швидким
Експресом!..
І віддихав
Чудово там...
Люблю Одесу!
Не здам
Одесу
Я дурноватим
Русакам!
Я – у Одесі
Мав інтереси.
Мій друг
Щасливо
Мешкав там!
Люблю Одесу!
Не здам Одесу
Гидким
Московським
Мудакам!
Війна в Одесі!
Гудять
гармати...
Великі бомби
Рвуться там...

Люблю Одесу!
Землі в Одесі –
Не здам
Ні п'яді
Бандюкам!..
Я мчав
В Одесу –
Швидким
Експресом!
Там
На любов
Мені везло...
Люблю Одесу!
Тепер в Одесі...
Відкрив охоту
Я на... Зло!
Тож знай,
Бандите
І московіте,
Я йду у
Переможний
Бій!
Пряма дорога –
Навстіж
відкрита –
У пекло,
Нелюде,

Тобі!
Там,
Сучий сину,
Хам і жлоб,
І псюко
Скажений!..
Я тобі – не
Кулю в лоб...
А сто штук
Зажену!
Забирайся,
Поки жив!
Може, ще
Спасешся?..
Глянь –
В штани
Вже наложив!
Як курка
несешся...
Гільйотина
Жде невдах!
Йди поки
Здоровий!..
А... що в штани
Настарав –
Віднеси
Лаврову!

Я край свій любий відстою!

Я постою у краю бездны...

И вдруг пойму,

Сломаюсь в тоске,

Что все на свете,

Только песня

На украинском языке

Леонид Киселев

Я зупинюсь,
Свідомо, звісно,
Біля провалля
На краю...
І зрозумію:
Рідну пісню
І край свій
Любий –
Відстою!
Усі ліси
Звільню, заграви.
Усі поляни і поля!
Бо я, на щастя,
Маю право.
Бо це моя
Свята земля!



Малюнок Наталії Степанюк

***Хлопчики
рождаються в окопах!***

Як ніхто –
Коханих
Ми любили.
Нать тоді...
Як сурми
Нам сурмили.
Ми спокою
Від краси –
Не мали.
Ми в серця
Коханих
Цілували.
Прямо в центрі
Шумної
Європи,
Де ми
Відбиваєм
Вражу сволоч...
Хлопчики
Рождаються
В окопах!..
А дівчатка...
З пролісками
Поруч.

Нині – вогняне
У нас щодення.
Синьо-жовтий
Над фронтами
Стяг!..
Боже!
То твоє
Благословення –
Діточок
Рождати
Для життя!

**Бо мовчки я над
злом стою!..**

Говорив
Політик мудрий.
Не дебіл...
Не долбожлоб...
– В бій піду!
Хай будь що
Буде.
Куля – в лоб...
Так куля
В лоб...
Звісно.
Я йому –
Не вірив.
Не світився
Пан добром...
Не в підвалі.
Не в квартирі
Він сховався...
А – за бугром!?.
До куль –
Пана не ревную.
Мідний гріш –
Йому ціна...
А Таня Чорновол...
Воює!..

Вона – на фронті –
Не одна!..
«О, Чигирине,
Чигирине!»
Бачу в тім
Й вину свою:
Від того
Злюще зло –
Не гине...
Що мовчки...
Я над ним
Стою!

***Війна. Ні зірочки
на небі!..***

Війна.
Ні зірочки
На небі...
Десь
Ясний місяць
Заблукав...
А я спішу,
Лечу до тебе
Знов по
Намріяних
Стежках...
Я кожний
Крок
В дорозі
Зважу...
І кожну
Хвильку
Збережу.
Я – нізащо
Тобі
Не зраджу!
І усю правду
Розкажу.

Кохана, мила,
Не хвилюйся.
Як тільки
Звільню
Рідний край –
До тебе
Миттю повернусь!..
Ти тільки...
Трішки зачекай!..
Війна.
Ні зірочки
На небі...
Десь
Ясний місяць
Заблукав...
А я спішу,
Лечу
До тебе
Знов по
Намріяних
Стежках...

**Маріуполь –
переможний
фронт**

Навалились
Біди всі
На купу.
Луна з усяд
Тривожний
Переклик...
Стогне
Славне місто
Маріуполь.
Все у ранах
Місто –
фронтвик.
Не чекали
Вражої навали
Люди праці.
Люди – козаки.
Від отих...
Кого за друзів
Мали.
Навпіл хліб
Ділили завжди

З ким...
А вони
прийшли
До нас – з
мечами.
Смерть
принесли
В мешкання
моє.
То, чи є у цих
Схизматів
мами?
А чи совість
У цих зайдів
є?..
Мусим
помирати
За своє!
Навалились
Біди всі
На кучу.
Луна з усяд

Тривожний
Переклик...
Стогне
Славне місто
Маріуполь.
Все у ранах
Місто –
фронтвик.
Плаче місто.
Але – не
здається
Героїчний,
Вольовий
народ.
Синьо-жовтий
прапор
В небі в'ється...
Маріуполь –
Переможний
Фронт!

**Є Українська
нація на світі!**

А я – усій
Планеті
Шлю привіти,
Де кожний
Кущик –
Серцю дорогий.
Є Українська
Нація на світі –
Висока, як
Дніпровські
Береги!
Там – кожна
Сутність –
Тільки миру
Хоче.
Надії світлі
На життя нове.
Тут і сорока
Про любов

Стрекоче...
Заким Дніпро
За обрії
Пливе...
Тут – меч
З піхов –
Не виймуть
Без причини...
Хоч йти готові
З ворогом
На ять!
Тут козаки
Гнучкі, немов
Ліщина.
Готові за
Державу
Постоять!
І я кажу
Відверто
Всій планеті,
Щоб не шукали

Ворогів натше...
Якщо до нас
У гості, люди,
Йдете?
То з хлібом
Йдіть!
З добром...
А не з мечем...
Ми у любові
Нашій –
Знаєм міру.
Розкинемо
Обійми...
Як шатро!
І щирості
У Нації –
Надміру!
Аж рветься
З берегів
Святий
Дніпро!

Узасвіт Путін розбудив

Знов нелюд
Встрілив
В Бабин Яр.
Де гітлер
Правду
Вбив.
Дійшов
До серця
Вбивства
Жар.
Узасвіт
Розбудив.
Не знає
Світ –
В чім їх
Вина?..
Допоки
Біль нести?..
Повстали мертві...
Як стіна!
Щоб білий
Світ спасти.
Палає кров!
В душі
Пожар.

Взаскрізь –
Ворожий
Дим...
То Путін
Встрілив
В...
Бабин Яр!
Узасвіт
Розбудив!
І я уявлення
Не маю –
Чом світ живих
У злі дрімає?..

Живем боями трудними...

Живем боями
Трудними...
А вже,
Після війни...
Проснемось
Зовсім другими!
Наступної весни...
І зорем, і посієм
Усе в потрібний
Час.
Більш ворог
Не посміє
З вогнем
Іти на нас...
Зберемо урожаї –
Святочний дар
Землі...
Духмяний,
Моложавий
Спече матуся хліб...
Присядемо
До столу.
Помолимося
Святим...
За те, щоб

Більше ніколи,
Нізащо і нікому
Вже на війну
Не йти.
Живем боями
Трудними...
А вже після війни...
Проснемось
Зовсім другими!..
Наступної весни...
Землицю
Відітремо
З ворожих
Підошов...
Уклінно
Пом'янемо –
Хто з бою
Не прийшов...
То їх свята
Заслуга
У вихрі
Бурних літ...
Що краю
Землю
Плугом...
І ...
Приломляю
Хліб.

**Гуртуйся,
націє,
гуртуйся!**

Гуртуйся,
Націє,
Гуртуйся!
До бою
З ворогом
Шикуйся!
Допоки
Гордість
В грудях
Є –
В нас зайда –
Крові –
Не уб'є!
Доки є
Вогонь
У серці –
Підсипай
Під хвіст
Їм перцю!
Щоб перчило
Й у мозгах
І – там – на
Волжських

Берегах.
І у Москві,
І на Уралі...
Такого жару
Ми їм дали!
Що перелякані
Вони...
Нужду
Справляють
У штани...
Тож хай
Господь
Пребуде
З нами!..
Хоч правда
На війні
Гірка...
Ти зайдів
Шли –
Вперед
Ногами...
Навік
Закутаних
Мішками...
За кров
Вкраїнську –
Їх батькам.
Бо нагло

Вдерлись
В наші долі.

Принесли
Людям –
Стільки болю...
Що вистачить
На всенький
Світ...
На славний
Український
Рід.
Гуртуйся,
Націє,
Гуртуйся!
До бою
З ворогом
Лаштуйся!
Допоки
Гордість
В грудях
Є –
В нас зайда
Крові –
Не уб'є!

**Барвінково
квітне
Барвінкове!**

Барвінково
Квітло
Барвінкове...
Заким ворог
В дім наш
Не зайшов.
Полихало
В пісні
І – у слові.
Не жаліло
Й в танцях
Підошов...
А тут...
В наш край
Нагринула
Біда.
Як дикий
Звір,
Чужий, лихий
Солдат...
Все нищить.
Все ламає.

Всіх вбиває...
Ніби хтось
Дав йому
На те усі
Права!?.
Ще й каже:
– Путін – тут –
Усьому голова!...
А зовсім
Поруч вбивці,
Як на те...
Барвінок
В Барвінковому
Цвіте!..
Він – стільки
Війн
На світі
Пережив!
Та, цвітом
Лишень
Богові
Служив.
Він – не боїться
Кровожадних
Вбивць.
Цвіте собі –

До неба
Горілиць...
Він знає,
Що суцвіття
Барвінкове...
В бік ворога –
Не схилиться –
Ніколи!
Нать, де наш
Ворог гнівом
Весь палає...
Там – все добром
Барвінок
Зацвітає
Вдідь Путінських
Оков на цвіт –
Не можна!
Той, Барвінкове
Є –
Непереможне!
Барвінком
Квітне
Барвінкове.
Добром світає,
Як ніколи.

**«Ой, не однаково
мені!»**

«Ой, не однаково
Мені»...

Що теплі, що

Холодні дні...

Чи у садочку

Навесні.

Чи – у окопі

На війні...

«Ой, не однаково

Мені».

Там, де поля

Від куль

Рясні.

Де світ

Від болю

Почорнів...

Де хтось

На міну

Наступа...

Де поруч

Квітки...

Хлопець

Впав –

Снарядом

Вбитий

Наповал...

Замарні

Будь-які

Слова...

Чи бути

В світі

Тишині?

Чи душу

Спалювать

В огні?..

«Ой, не однаково

Мені!»

Хай тебе куля омине!

*Від серця –
Олександрю Сомику,
Героїчному захиснику
Вітчизни, справжньому
українцю, сусіду*

Весна квітує
Ясним днем.
Життя – вирує!..
Хай тебе
Куля омине!
Хай Бог рятує!
Хай кулемет
Твій вогневий –
Всю нечисть
Знищить.
Щоб повернувся
Ти живим!
В званні
Найвищім.
Щоб твої
Друзі бойові
Не знали
Втоми.
Як ти –

Вернулися
Живі
До свого
Дому!
Набоїв, друже,
Не жалій!
Війна –
Причинна
Це твій –
В житті –
Найвищий
Бій!
За Батьківщину!
І на війні
Б'ємо рекорди.
На смерть
У битвах
Стоїмо!
Бо ми такі.
Сміливі й
Горді...
Пощади
Зайдам
Не дамо!

**В Харкові – ще
помолюся
Богу**

Я колись
У Харкові
Бував.
Доїзджав
На Салтівську
Місцину.
В місті, як
У друзів,
Гостював...
Ніби був
Комусь там
Рідним сином.
Заходжав
На Площу
Головну.
Піднімав у
Синє небо
Руки.
А от нині –
Серцем
Не збагну:
За що місту
Ці пекельні

Муки?
За що гинуть
Діточки малі?
І безвинні,
Геть старечі
Люди?..
Чи нам мало
Місця на землі?
Чи то крові
Жаждують
Іуди?..
Чи забута
Істина стара:
Ворог –
Першим
Входить в
Хату скраю?
Хто шукає
У війні добра –
Першим кулю
У бою впіймає!
Де зуміла
Нація
Повстати –
Повернуться в
гнізда журавлі.
«І буде син.
І буде мати.

І будуть люде
На землі»...
Я колись
До Харкова
Приїду...
Постою на
Площі головній.
До святого
Храму –
Мовчки піду...
Хто погиб
У битвах –
Пом'яну...
Вірю – доживу
До Перемоги!
Я іще
Порадуюсь
Сповна...
В Харкові –
Ще помолюся
Богу!
Тільки би
закінчилась
Війна.

Я вже прадід війни

В тім – не маю
Вини,
Що світ
Злістю зірвався.
Я вже
Прадід війни!..
Доста горя
Назнався...
Світ змінився
На пни.
Став хиткішим,
Жорсткішим...
Гинуть рідні
Сини...
І доньки
Наймудріші.
З устремлінням
Одним
Всі живі –
Рідний край
Захищають.
Від війни –
До війни...
До Вітчизни
Любов
Завіщають!

Може, Богом
Храним,
Що стрічаюсь,
З якою
Весною?..
Я вже
Прадід війни...
А земля –
Знов палає
Війною...

***Невже ми створені,
щоб вмерти?***

У цій – космічній
Коловерті
Я часто думаю
Про те...
Невже ми
Створені... щоб
Вмерти?
Земне створіннячко
Святе?..
Невже, однораз
Понад степом
Стерв'ятник
Гордо закружля?
І стане нам
Надійним склепом
Прарідна
Батьківська
Земля?..
Хто нас створив?
Навіщо? Нащо?
Для втілення
Яких ідей?..
Чим заслонить
Пекельну пащу?
Щоб не чіпала

Більш людей?
Що вдало кинуть
В згубну пращу? –
Я часто думаю
Про те, –
Що в неї кинути
Найважче?..
Щоб більше
Не було
Смертей?..
У цій всевишній
Коловерті –
Злітає жайворон
Над степ...
Невже ми
Створені,
Щоб вмерти?..
Господне
Сім'ячко
Святе?..
Я лаврів
Від життя –
Не жду... Не вічна
Вишня спіла...
Лиш би...
На хрест...
Коли піду...
Жива пташина сіла...

До Бабиного Яру...

Стільки бід!..
Що й в життя
Не збереш...
Стільки сліз!
Що й не вмістиш
У ріки...
Бабин Яр!
Ти коли
Заживеш?..
Чи болітимеш
Болем до віку?..
Бачу, поруч
... Дітиська малі,
Із батьками
Стоять
В черзі страти...
І... чи вистачить
Сил у землі
Від кривд
Страдні душі
Сховати?..
Ти коли
Мені відповіси
На ті стогони
Вічні, агонні?
Чому там...

Де їх ворог
Скосив...
Навіть вранішні
Роси солоні?..
Хоч і бід –
У житті
Не збереш...
(Ворог й досі
Стріляє у долю)
Бабин Яр!
Ти коли
Заживеш?..
Чи немає кінця
Тому болю?..
О, Народе святий!
Бог – з тобою.

До святої Софії

Щоб навала
Ні одна –
Не пхалась
На моє
Подвір'я,
Свята Софіє,
Об'єднай
Українського
Народу віру!
З'єднай
Розрушені
Мости –
Від душ
Людських –
До Суті
Бога.
Всевишнім
Смислом
Освяти
До вічності
Людську
Дорогу!
Заради
Неньки України,
З метою до
Нових звитяг,

Зведи увесь
Народ в єдине!
В ім'я любові
Й майбуття.
Щоби не гинули
Сини –
Щодня
Звертаюся
Й до Бога:
– Спаси,
Всевишній,
Сохрани
Цей світ
Від дракули
Земного!
Бо ж то...
Немає
Болю вище
І ницості
Немає нище,
Як Україну
Каїн нищить...
Куди не глянеш –
Тече кривище!..
І... біль
Людський
На попелищі...

Ми переможемо!

З думками
Божими –
Ми рук
Не зложимо
В пекельнім
Полум'ї
Війни.
Ми – переможемо.
Ми – переможемо!
Ми – знищим
Ворога
На пни.
Якщо воюємо,
То – не жартуємо.
Бо закипає
В душах
Зло...
Все – відвоюємо.
Все – відбудуємо...
Щоб краще було,
Як було...
Життів – не мало
Там положено
За рідний край
В боях важких...
Ми втрати ворога –

В сто раз
Примножимо –
Вогнем своїм
Сердець палких.
Все – відвоюємо!
Все – відбудуємо!
Державу...
Місто...
І – село...
І – мир
Планеті
Подаруємо!
Буде
Ще краще,
Як було.
І з волі
Божої
Ми –
Переможемо!
Хоч попереду –
Час важкий...
Наш Український
Рід – примножимо!
Для процвітання
На віки!

***Ми стали
козаками!***

Ми вирости!
Ми – стали
Козаками!
Ми гордо
Синьо-жовтий
Стяг несем!
Хай
Не жартують
Воріженьки
З нами...
Бо Україна
В серці –
Над усе!
Ми голову
Нікому
Не морочим.
Живем, як
Подобає жись
Синам.
За Україну
Видлубаєм
Очі.
Тому, що
Україна
В нас –

Одна!
Ми молоді
Іще!
І духом –
Сильні.
І мужності,
І волі –
Вистача.
Хто знищення
Бажає
Батьківщині –
Загине
Від козацького
Меча!
Від прадідів
І прісно,
І донині –
Свій хліб
Їмо –
За часом –
За гіркий...
Утверджуємо
Славу Україні!
І славимо
Героїв –
Навіки!
Ми вирости!
Ми – стали

Козаками!
Ми гордо
Синьо-жовтий
Стяг несем!
Хай
Не жартують
Воріженьки
З нами...
Бо Україна
В серці –
Над усе.

Ми – Ковалі!

*Від серця –
Юрію Ковалю,
Головному
Дзвонарю
України,
очільнику
журналу
«Дзвін»,
талановитому
письменнику,
мудрій людині до
80-ліття*

Куємо слово
На землі!
Викохуєм
Священне
Дійство...
Ми – Ковалі.
Ми – Ковалі.
Ми – Ковалі!
І Україна –
Наше
Ковалівство!
Шануєм суть
Батьківських
Слів.
І Високосність
Мови, звісно.

Ми – Ковалі.
Ми – Ковалі.
Ми – Ковалі!
І мова рідна –
Наше
Ковалівство!
Ще є на світі
Сили злі –
Готові нас
В крові
Втопити...
Стріляють
Словом
Ковалі!
Щоб ворогові
Відомстити.
Бо жили ми
Впродовж
Століть –
Священне
Звершуючи
Дійство...
Ми – Ковалі.
Ми – Ковалі.
Ми – Ковалі!
І Україна –
Наше
Королівство!

Плекаєш
Слово –
На коні.
Радіє світ.
І зріє вишня...
Ми – Ковалі.
Ми – Ковалі.
Ми – Ковалі!
В серцях
У нас – Любов
Всевишня.
Ми – Ковалі!
І ворогам
Давно збагнуть
Пора:
Здолаємо всі
Сили злі
Ми – Силою
Добра!

**Я –
Боднарівка!**

Я – Боднарівка!
Твоє немовля,
Калино –
полинова
Україно.
Я з квітами
Про тебе
Розмовляв...
Всім
серденьком
Завжди
До тебе линув.
Я з колосками
В полі колосивсь
Важкими і
Холодними
Роками...
У нецьках я,
Як хліб святий
Місивсь...
Святими
Материнськими
Руками.
Я був твоїм
Солдатом

В певний час.
Не зрадив
Тобі й
В помислах
Ні разу...
І... коли
Ворог знову
Пре на нас –
Готовий нищить
Путінську
Заразу.
За те гніздо
Живеньке
Журавля
На ясеніві
Старім
Біля хати.
За праведну
Тривогу
Солов'я...
Який боїться
В досвітках
Співати...
Що зайда
І дітей
Посмів
Вбивати...

Готовий я –
За мир –
Життя
Віддати!..
Я – Боднарівка!
Все моє
Буття –
Навчило
Мене –
Волю
шанувати.
І хоч
У нас
Іще.
Не йдуть
Бої...
Можливо,
Так угодно
Стало Богу?..
В рядах
Бійців –
Всі помисли
Мої...
І віра –
Тільки
В нашу
Перемогу!

***І що ж ми за
народ такий!***

За рідний край
В окопах
Помираєм.
Наш хліб
Черствий.
Зачасом –
Аж гіркий.
А ми танцюємо,
А ми співаємо!
І що ж ми за
Народ такий?..
За мову нас
За ґрати запирає
Наш «старший
брат»,
Де мучимось віки.
А ми танцюємо,
А ми співаємо!
І що ж ми за
Народ такий?!.
Гріхи, образи
Ми усім прощаємо.
Зате нас продають
За гріш мілкий.

А ми танцюємо,
А ми співаємо!
І що ж ми за
Народ такий?!
Ми хлібом й сіллю
Друзів пригощаємо,
Від серця,
З легкої руки.
І ми танцюємо,
І ми співаємо!
Бо дружній ми
Народ такий!
Батьки нас вчили
В мирі жити.
Солодкий нам
Наш хліб гіркий.
Ми – Богом
Навчені любити.
То де ще є
Народ такий?..
В молитвах в храмах
Душі зігриваємо,
І шлях торуєм
Нелегкий.
І ми танцюємо,
І ми співаємо!
Бо світлий ми
Народ такий.

Ми зла у друзях
Не шукаємо.
Ми долю
Творимо свою.
Нас навіть смерть
Не налякає –
За волю
В праведнім бою!
Тому ми духом
Стали дужі,
Що ми Народ –
Душа одна!
І море сліз,
І крові лужі –
Достоту випили
До дна...
Не стримать нас,
Коли ідем на кпини,
Бо відвойовуєм своє.
І доти сила
В нас невпинна,
Допоки пісня

В серці є.
(можливий приспів)
Грай, музико,
Краков'яка вигравай!
Ніженьками, мила,
Долю витинай.
Хай всі чують,
Хай всі бачать
За Дніпром
Українську нашу
Вдачу
І добро.

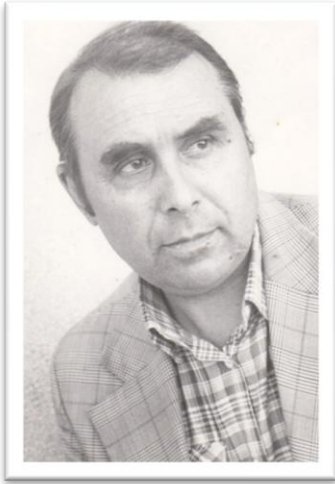
II

Нас до гулагів
Гнали через терни.
Ніде нас
Чорне лихо
Не бере.
Бо ми співаєм:
«Ще не вмерла
Вкраїна наша рідна
І не вмере!



***На фото (зліва направо): автор збірки Микола Коваль,
правнуки Іринка та Дмитро Дубкові і дружина Слава***

Цвіти, мій світе,
Полоній!
Палай весною!
Ой, Боже,
Боженьку
Ти мій!..
Покінч
З війною.



Про автора

Коваль Микола Іванович народився 15 вересня 1940 року в селі Боднарівка Ярмолинецького району Хмельницької області.

Закінчив сім класів Шарівської середньої школи. З 1959 по 1972 рік проходив строкову і надстрокову службу в армії. З 1968 по 1970 рік працював кореспондентом-організатором газети «Советская гвардия» у м. Шверін при штабі в/ч 35882. Закінчив екстерном 11 класів. З 1970 року живе і працює в місті Хмельницькому. З 2000 року – пенсіонер.

У 1968 вірші Миколи Ковалю вийшли в колективній збірці «Впереді пограничних застав», звучали на радіостанції «Волга». Друкувалися у воєнних газетах, в «Радянському Поділлі».

В доробку автора понад п'ятнадцять збірок поезій і прози.

Поезія:

- «Стоптані світи»
- «Стерня»
- «Полин»
- «Прийшла кохана»
- «Ідуть ветерани»
- «Всі ми – діти війни»
- «Іванів день»
- «Цвітуть Петрові батоги»

«Сповідь»
«Спалах крові»
«Королева бібліотеки»
«Боднарівська мадонна»

Дитяча проза:

«Панька»
«Голубка»

Дві перші російськомовні збірки:

«От сердца земли»
«Слиток слезы»

Центральна публічна бібліотека Хмельницької міської територіальної громади готує до друку чергову збірку Миколи Ковалю «Я Україна! Я – серце Європи!».

ЗМІСТ

Я – серце Європи!.....	3
Україно, воскресни!.....	5
Я – Маріуполь!.....	6
Гордіться, українські мами.....	7
Сирена виє.....	10
Я – Київ!.....	11
З ракети знищили дитину	12
Я – Одеса!.....	13
Я – Хмельницький!.....	14
А над Хмельницьким голуби літають.....	15
Давай після війни.....	16
Тільки ти на подвиг здатна.....	17
Народна оборона.....	18
Не линяють козацькі знамена.....	19
Лист до мами за обрій.....	20
Борись, не очікуй, Європо!.....	22
Розп'яли Бучу на хресті.....	23
До ката Путіна.....	24
Я – Херсон!.....	26
Я – Миколаїв!.....	27
Я люблю, я вірю, я знаю.....	28
Я – Чернігів!.....	29
Я – Львів!.....	30
Я – Запоріжжя!.....	31
Я – Кривий Ріг!.....	32

Я – Дніпро!.....	34
Я – Крим!.....	35
Я – Мелітополь!.....	36
Спекла святу паску.....	37
Гуляй-поле.....	38
Я – маю право на життя.....	39
Іде статечний офіцер.....	40
У Василькові – васильки	41
Тетяна на війні – від Бога.....	42
В Сумах – сумно.....	43
Київ – це фортеця добра.....	44
Україна – держава Героїв.....	45
Війна в Одесі.....	46
Я край свій любий відстою.....	47
Хлопчики рождаються в окопах.....	48
Бо мовчки я над злом стою!.....	49
Війна. Ні зірочки на небі... ..	50
Маріуполь – переможний фронт.....	51
Є українська нація на світі	52
У засвіт Путін розбудив	53
Живем боями трудними.....	54
Гуртуйся, націє, гуртуйся!.....	55
Барвінково квітне Барвінкове.....	56
Ой, не однаково мені.....	57
Хай тебе куля омине.....	58
В Харкові ще помолюся Богу.....	59

Я вже прадід війни.....	60
Невже ми створені, щоб вмерти?.....	61
До Бабиного Яру.....	62
До святої Софії.....	63
Ми переможемо.....	64
Ми стали козаками.....	65
Ми – Ковалі.....	66
Я – Боднарівка!.....	67
І що ж ми за народ такий!.....	68
Про автора	71

На обкладинці книги правнуки Миколи Коваля
зліва направо: Матвійко Дияк, Ніката Дияк,
внизу – Амінка Дияк

На звороті обкладинки
зліва направо: Тимофій Савчук, Іринка і Дмитро Дубкові



Централізована бібліотечна система
Хмельницької міської територіальної громади
Центральна публічна бібліотека
вул. Подільська, 78
м. Хмельницький
29000
E-mail: kmcbs.c@gmail.com
Сайт: <http://www.cbs.km.ua>

